

den høitærede Minister har gjort. Inden jeg fremsætter et Par Ord derom, vil jeg fremhæve, at den høitærede Minister, saavidt jeg forstod det, udtalte, at Spørgsmaalet om de 500 Rd. til Tiendecommissionens Secretair var afgjort paa en hensigtsmæssig Maade i Folkethinget. Jeg har anført det som et Exempel paa, at Ordet „Honorar“ ikke var udelukket ved Bestemmelsen i § 4; thi i Forslaget til Finantsloven staaer opført et Beløb af 500 Rd. som det Tiendecommissionens Secretair tillagte „Honorar“. Det er med Hensyn dertil, at jeg har anført et Exempel for at vise, at der er Grund til at betvivle den Mening, som den høitærede Minister fremsatte ved første Behandling, at Honorar var udelukket fra Indskyldelsen af § 4. Med Hensyn til det sidste Punkt troer jeg ikke, at mine Udtryk have været af den Bestaaffenhed, at jeg skulde antage, at Landstinget ikke har en bethdelig Indskyldelse paa Finantsloven, nemlig dennes Principer. Men det, som jeg har sagt og troer er den praktiske Stilling, er, at naar der er Tale om enkelte smaa Poster i Finantsloven, vil det være yderst vanskeligt for Landstinget at faae saadanne Posteringer forandrede, selv om de grunde sig paa en urigtig Anstuelse eller et urigtigt Princip.

Indenrigsministeren ad interim. Den ærede Rigsdagsmand er i Tvivl, om den Lønning, den vedkommende Embedsmand oppebærer, er Honorar. Jeg antager, at det er Gage.

Behmann: Jeg kan henholde mig til, hvad jeg yttrede før for at begrunde den Anstuelse, der gjør, at jeg ikke agter at give min Stemme til, at Smaating, — som jeg forøvrigt ogsaa anseer som Pletter paa Loven — skulde udsætte hele Sagen for Vanskeligheder. Hvad det af den sidste ærede Taler berørte Forhold angaaer, da kan der ikke være deelte Meininger om, at det eneste grundlovmæssige Prærogativ, Folkethinget har, er, at Finantsloven først skal forelægges det. Den høitærede Indenrigsministers Yttringer gave mig en meget nærliggende Anledning til at gjøre en anden Bemærkning. Han sagde nemlig, at Regjeringen stolede paa at kunne finde Bistand hos

Landstinget, hvor det maatte formene, at der i Finantsloven var indkommet Ting, der enten af formelle eller reelle Grunde kunde være lidet ønskelige. Det er rigtigt. Men en af Hovedgrundene, hvorfor den factiske Tilstand er indtraadt, at Landstingets Medvirkning er blevet stillet noget i Skygge, det er, at de forskjellige paa hinanden følgende Ministerier have opfattet det som deres Hovedopgave — for ikke at sige eneste Opgave — at enes med Folkethinget, og jeg kan gjerne tilføie, at enes med Finantsudvalget om Finantslovens Skjæbne, og de ere ikke komne her, selv om de ere blevne staaede i Punkter, hvorom de formeente, at visse Stats-hensyn eller den gode formelle Behandling af Finantsfager kunde gjøre det ønskeligt, med Begjæring om en saadan Bistand. Jeg troer, at de i saa Tilfælde kunde have gjort Regning paa at finde Bistand; men naar Regjeringen acquiescerer ved Finantsloven, saaledes som den er vedtagen af Folkethinget, naar denne kommer for os som Regjeringens Begjæring, og naar vi ikke finde stor Tilbøielighed til at nebsætte gjorte Bevillinger, og det maa ansees betænkeligt at bevilge Mere, end der forlanges, saa siger jeg, at Regjeringen — og det gjælder om alle de paa hinanden følgende Ministerier — er væsentligst Skyld i, at Landstingets constitutionelle Medvirkning ved Finantslovens Behandling og Vedtagelse ikke har faaet den Betydning, som Grundloven hjemler samme.

Bjerring: Det lader ikke til, at Nogen forresten vil tage Ordet i denne Sag. Jeg skal derfor blot anbefale det af mig stillede Endringsforslag. Iøvrigt har dette Spørgsmaal saa ofte været underkastet en grundig og udtømmende Behandling, og Landstinget har gjentagende saa bestemt lagt sin Opfattelse for Dagen ved sine Afstemninger, at jeg kan indstrænke mig til disse Ord.

Bloug: Med Hensyn til det til § 3 stillede Endringsforslag, kan jeg henholde mig til den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kred (Behmann) Yttringer; men det forekommer mig, at Consequensen af hans Yttringer ogsaa maatte føre ham til at stemme imod det til §